

Димов говори накрая. Запомнил съм израза му. Каза: "Аз съм малко вързан и не мога да говоря много". Всъщност говори много хубаво.

Ние бяхме организирали много добре това обсъждане. Предварително романът беше прочетен в десетте цеха по радиоуредбите. Тогавашните манипулациите бяха ръчни и това позволяваше на работниците да слушат.

Предлагахме на Димов да направим по-голяма вечеря, като поканим повече хора, но той отказа. Бяхме 10-12 човека. Димов тогава говори много сърдечно с бившия ни директор.

След това при нас са издавали и други не лоши писатели, но в сравнение с тях се чувствуваше голямата личност на Димов.

На това обсъждане правихме протокол. Лично аз направих от него препис, който предадохме на пребиваващия в града френски писател Жан Канапа, който прояви интерес към това обсъждане.

Спомням си още, че в изказването на Димов имаше нещо такова: романът е един голям механизъм. Трудно е да се махне или прибави нещо в него. Но той обеща тогава да го преработи.

Тютюноработниците бяха харесали много образа на Спасуна и описанието на стачката.

Тържеството беше много сърдечно, а Димов се прояви като много скромен човек и голяма личност.

Събрал сведенията:

Ек. Иванов